X 808

_కొమ్మూరి సాంబశివరావు

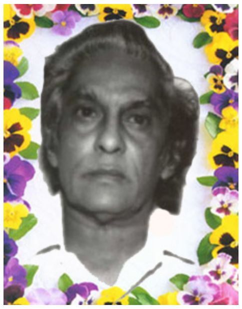

(గత సంచిక తరువాయి)

రావల్పిండిలో అతి ముఖ్యమైన బజారు వీధి. నగరం మధ్య వున్న వీధి. నగరంలో ఏ వైపునుంచి ఏ వైపుకి వెళ్ళాలన్నా ఆ వీధిలోంచి వెళ్ళాల్సిందే దాదాపు యిరవైమంది యువకులు ఆ సెంటర్ వద్ద నిలబడ్డారు. ఆపుతున్నారు వచ్చిపోయే కార్లను. ఒకడు విండ్‌షీల్డు మీదో, మడ్గార్డు మీదో జిగురు పూస్తాడు. ఇంకొకడు 'క్రష్ ఇండియా' అన్న చీటీ అతికిస్తాడు దానిమీద.

"ఎక్స్‌క్యూజ్‌మీ" అన్నాడు, అప్పుడే అక్కడికి వచ్చిన ఒక యువకుడు బెల్ బాటమ్స్, గురు షర్ట్, భుజాల మీద కొబ్బరి పీచులాంటి జుట్టూ, అడ్డదిడ్డంగా పెరిగిన మీసాలూ, గెడ్డం. దుమ్ము పట్టిన మొహం. ఆ వచ్చిన యువకుడు హిప్పీ.

"విత్ ప్లెజర్" అంటూ కాయితాలు పట్టుకున్న యువకుడు క్రష్ ఇండియా చీటీలు కొన్ని ఆ హిప్పీ కిచ్చాడు.

"థేంక్యూ" అని ఆ హిప్పీ కూడా కార్లను ఆపి, 'క్రష్ ఇండియా' చీటీలను అతికిస్తున్నాడు వాటిమీద.

అంతలో అటు ఒక ఊరేగింపు వచ్చింది 'పాకిస్తాన్ జిందాబాద్' అంటూ అరుస్తున్నారు ఆ ఊరేగింపులో వాళ్ళు. కార్లు ఆగిపోయాయి. జనం తప్పుకున్నారు. సైకిళ్ళు పక్కకి వెళ్ళిపోయాయి. ఒక వృద్ధుణ్ణి భుజాలమీద కూర్చో పెట్టుకుని వూరేగిస్తున్న దృశ్యాన్ని, ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నారు అందరూ.

ఎవరో అడిగారు. ఎవరో చెప్పారు. నిమిషంలో అందరికీ తెలిసిపోయింది కారణం. హిప్పీకి కూడా తెలిసింది.

చొరవచేసుకుని హిప్పీ ఆ గుంపులో చొరబడ్డాడు. ఆ వృద్ధుడి వీపుమీద ఒకటీ, ఛాతీ మీద ఒకటీ అతికించాడు 'క్రష్ ఇండియా' చీటీలని.

అందరూ చప్పట్లు కొట్టారు.

ఆ హిప్పీ వెనక్కు వచ్చేశాడు.

ఆ హిప్పీ ఎవరో కాదు.

యుగంధర్ అసిస్టెంట్ రాజు.

ఆ వృద్ధుడు యుగంధరని, రాజు గుర్తుపట్టలేదు. ఆ హిప్పీ తన అసిస్టెంట్ రాజని, యుగంధరూ గుర్తుపట్టలేదు.

మారువేషాలు వేసుకోవడంలో, రూపాన్ని మార్చుకోవడంలో, ఆ యిద్దరూ ఒకరికొకరు తీసిపోరు - ప్రవీణులు.

ఆ నైపుణ్యమే లేకపోతే యిద్దరూ ఎప్పుడో పాకిస్తాన్ సైనికులకు చిక్కేవాళ్ళు.

ఇంకో నాలుగు వీధులు తిరిగిన తర్వాత ఆ గుంపులో జనం ఒకొక్కళ్ళే జారుకున్నారు.

"ఇంక నన్ను దింపండ్రా" అన్నాడు యుగంధర్.

ఆ నలుగురు యువకులూ పకపకా నవ్వి, "అయ్యో! తాతా, నిన్ను చాలా దూరం తీసుకొచ్చామే? మళ్ళీ నువ్వెనక్కి వెళ్ళాలా? నీ యిల్లెక్కడ?" అని అడిగారు.

"నాకిల్లంటూ ఏదీలేదు. ప్రస్తుతానికి ఏ మసీదులోనో పడుకుంటున్నాను."

"అదేం? నీ వాళ్ళెవరూ లేరా యిక్కడ?"

"ఒక కొడుకున్నాడు. వాడు సైన్యంలో చేరతానని యీవూరు వచ్చేశాడు వాణ్ణి వెతుక్కుంటూ వచ్చాను."

"నీది ఏ ఊరు?"

"చెక్వాల్"

"ఏం తాతా నీ కొడుకు సైన్యంలో చేరడం నీకిష్టంలేదా?"

"నేనడ్డుపడతానేమోనని నాతో చెప్పకుండా వచ్చేశాడు. పిచ్చి వెధవ. యుద్ధం వస్తుందని అంటున్నారు. వాణ్ణి చూసి ఒకసారి ఆశీర్వదించి పోదామని వచ్చాను."

"ఏదన్నా హోటల్‌లో వుండకపోయావా తాతా"

"నా దగ్గిరంత డబ్బేదర్రా తిండికి సరిపోయేంత తెచ్చుకున్నాను."

"తాతా! మేం నలుగురం కాలేజీలో చదువుకుంటున్నాం. ఒక గది అద్దెకు తీసుకుని ఉంటున్నాం. నీ కొడుకుని చూసి, మళ్ళీ వూరికెళ్ళేంతవరకూ నువ్వు మా గదిలోనే వుండు."

"ఈ ముసలాడిమీద మీకెందుకర్రా అంత ఆపేక్ష? దయ, ప్రేమ - ఈ దేశంలో యింకా మిగిలున్నాయంటే ఆ అల్లానే మెచ్చుకోవాలి" అన్నాడు ఆ వృద్ధుడి వేషంలో వున్న డిటెక్టివ్ యుగంధర్.

రాత్రి పదిగంటలయింది. ఏ అయిదు నిమిషాలకో ఒక సైకిలిస్టు బెల్లు వాయించుకుంటూ వెళ్తున్నాడు. వీధిలో జనసమ్మర్దం తగ్గిపోయింది. ఆ నలుగురు కుర్రాళ్ళూ, రాత్రి సినిమా కెళ్తామని బయలుదేరి వెళ్ళారు. ఆ గదిలో యుగంధర్ ఒక్కడే ఇటూ అటూ పచార్లు చేస్తున్నాడు.

అద్దం ముందు ఆగి ఒకసారి తనను తను చూసుకున్నాడు. మాసిపోయిన గళ్ళలుంగీ, నలిగి చిరుగులు బడ్డ లేసు లాల్చీ, నెరిసిన మీసాలు, గెడ్డం, ముడతలు పడిన మొహం. తననెవరూ గుర్తుపట్టలేరు. యుగంధర్‌గా ఎవరూ పోల్చుకోలేరు. ఆఖరికి అనుమానంకూడా వుండదు. అనుమానం కలగకుండా ఈ నలుగురు యువకులూ తనకు రక్ష.

తన బట్టలు చూసుకుంటే నవ్వొచ్చింది యుగంధర్‌కి. పాపం బట్టలు పోగానే అతనేం చేశాడో?

తను ప్రెసిడెంట్ భవనంలోంచి బయటకు వచ్చాడు. కర్నల్ హక్, ఇంకా కొంతమంది సైనికులు తనను తరుముకుంటూ వస్తారని తనకు తెలుసు. తను యీ యూనిఫారంలోనే వుంటే తనను పట్టుకోవడం సులభం. తను బస చేసిన హోటలుకి వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకోవడానికి వీలులేదు. వెళ్ళాడో పట్టుబడతాడు. పోనీ ఏ షాపులోకో వెళ్ళి కొత్తబట్టలు కొనుక్కుందామంటే? అదీ వీల్లేదు. కర్నల్ యూనిఫారమ్‌లో తనను అందరూ గమనిస్తారు. బట్టలు కొనుక్కుని యెక్కడికో వెళ్ళి మార్చుకోవాలి. దానికి వ్యవధిలేదు. పోనీ సందు గొందుల్లో పడిపోదామంటే, కర్నల్ స్థాయి ఉద్యోగి కాలి నడకన సందుల్లో పోతుంటే తప్పకుండా అనుమానం కలుగుతుంది.

ఎలా ఈ యూనిఫారం వదిలించుకోవడం? త్వరత్వరగా నడుస్తున్నాడు. కొంచెం దూరంలో, వీధిలో ఒక కొళాయి కింద, ఒక ముసలాడు స్నానం చేస్తున్నాడు గోచీ పెట్టుకుని. అతని బట్టలు కొళాయి వెనుక సిమెంటు దిబ్బ వెనుక ఉండగా చుట్టిపెట్టాడు తడవకుండా.

దొంగల్ని పట్టుకోవడంలో తను ఘటికుడు. నిజమే దొంగతనం చేయడంలో తనకి ఆ నేర్పుందా? అని ఆలోచించాడు యుగంధర్.

ఆ ముసలాడు చూసి కేకేశాడంటే, అంతే తన పనైపోతుంది. అయినా తప్పదు. త్వరత్వరగా నడిచి వెళ్తూ దిమ్మ వెనక వున్న బట్టల్ని ఒక చేత్తో చటుక్కున పైకి తీసుకుని చకచకా నడిచి వెళ్ళిపోయాడు. తనకే నవ్వొచ్చింది. ఆ ముసలాడు స్నానం ముగించుకుని బయటకు వచ్చి బట్టల కోసం చూసి, లేకపోతే పాపం, గోచీ పాతతో -

యుగంధర్ వెనకనించి భుజం మీద చెయ్యిపడింది. గుండె ఝల్లుమంది. వెనక్కితిరిగాడు.

"వాట్ కర్నల్! మీరు దొంగతనాలు కూడా ప్రారంభించారా?" అన్నాడు ఒక ఆర్మీ ఆఫీసర్.

యుగంధర్ నవ్వి, "బేరక్స్‌లో స్నానం చెయ్యరా, వీధుల్లో కొళాయి కింద స్నానం చెయ్యొద్దురా అని లక్షసార్లు చెప్పాను నా ఆర్డర్లీకి. గోచీతో ఒకసారి బేరక్స్ వరకు నడిచి వచ్చాడంటే బుద్దొస్తుంది" అన్నాడు యుగంధర్.

"వెరీగుడ్ ఐడియా! ఈ ప్రాక్టికల్ జోక్ యివ్వాళ మెస్‌లో అందరికీ చెప్పాలి. గుడ్ డే కర్నల్" అంటూ ఆ ఆర్మీ ఆఫీసర్ ఒక షాపులోకి వెళ్ళిపోయాడు. ఒక గండం గడిచింది. దగ్గర వున్న కొట్లో ఒక న్యూస్ పేపర్ కొని ఈ బట్టల్ని పొట్లం కట్టుకున్నాడు. ఇక తరువాత సమస్య బట్టలు మార్చుకోవాలి. ఎక్కడ? ఎలా?

రాత్రన్నా కాదు, పట్టపగలు.

కర్నల్‌కి తన దుస్తులు వేసి, హక్ దుస్తులు తను వేసుకున్నప్పుడు తనకూడా తెచ్చుకున్న సామానంతా జేబులో వేసుకున్నాడు. తరువాత వ్యవధి వుంటుందో లేదో అని ఆ సామాన్లని, కాగితం పొట్లంలోకి త్వరత్వరగా నడుస్తూనే చేరుస్తున్నాడు. యుగంధర్‌కి అప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఇది ఉపయోగిస్తే, ఆ కాస్త వ్యవధి చాలుతుందా?

మాంత్రికుడిలా కొద్ది క్షణాలలో యీ బట్టలు తీసేసి ఆ బట్టలు వేసుకోగలడా?

వేరే గత్యంతరం లేదు.

చిన్న కోడిగుడ్డులాంటిది చేతిలో పట్టుకున్నాడు. నడుస్తూనే దాన్ని రోడ్డుమీదికి జారవిడచాడు. 'ఢాం' అని పేలింది. దట్టంగా పొగ కమ్ముకుంది.

"హిందుస్థాన్ బాంబు వేశారు" ఎవరో అరిచారు.

"కాదు ఆర్మీ ఆఫీసర్ని హత్య చేసుంటారు."

"వాడే ఆ యుగంధర్ అయ్యుంటాడు" ఇంకెవరో అరిచారు. కేకలు, గందరగోళం. పోలీసులు విజిల్స్ వేస్తున్నారు.

తను చకచకా కర్నల్ డ్రస్ తీసేసి, ఆ లుంగీ లాల్చీ వేసుకుని యూనిఫాం మళ్ళీ కాగితంలో పొట్లం చుట్టుకుని, ఆ పొగలోంచి బయటకు వచ్చాడు కళ్ళు నులుపుకుంటూ. తను వేసింది స్మోక్ బాంబ్. అది స్మోక్ బాంబ్ అని జనమూ, పోలీసులూ తెలుసుకునే లోపున ఒక పార్కుకు చేరుకున్నాడు. అది మధ్యాహ్నం. పార్కులో ఎవరూ లేరు. మళ్ళీ రూపం మార్చుకున్నాడు. యూనిఫాం తీసేసి, మాసిపోయిన లుంగీ కట్టుకుని, లాల్చీ వేసుకుని, రూపం మార్చుకుని వృద్ధుడుగా మారిపోయాడు యుగంధర్.

నెమ్మదిగా నడుస్తూ పార్కు నుంచి బయటకి వచ్చాడు. కొంత దూరం వెళ్ళాక అప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చింది తను పెద్ద పొరపాటు చేశానని. చాలా ఘోరమైన పొరపాటు. కర్నల్ యూనిఫాం అక్కడే పార్కులో వదిలేశాడు. వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. అక్కడ అప్పుడే యెవరో కూర్చునున్నారు. దురదృష్టం..

ఆ ప్రాంతం నుంచి ఎంత త్వరగా వెళితే అంత మంచిదని త్వరత్వరగా వెళ్ళిపోయాడు.

కొంత దూరం వెళ్ళాక తనని పట్టుకున్న వాళ్ళకి బహుమానం ఇస్తామన్న పోస్టరు చూశాడు. దానిమీద ఉమ్మేసాడు. తన మారువేషం యింకొంచెం పటిష్టం చేసుకునేందుకు.

జనానికి అంత ఉత్సాహం కలుగుతుందనికానీ, తనని వూరేగిస్తారని కానీ అనుకోలేదు. కానీ అదీ తన మంచికే అయింది. తలదాచుకోడానికీ, ఎవరికంటా పడకుండా వుండడానికీ ఒక యిల్లంటూ దొరికింది ఇప్పుడు. ఎంతకాలం తనకీ ఆశ్రయం వుంటుందో అది పాకిస్థాన్ ఇంటిలిజెన్స్ డిపార్టుమెంట్ మీద, కర్నల్ హక్ తెలివితేటలమీద ఆధారపడి వుంటుంది.

కాత్యా హోటల్ యూనివర్స్‌లోనే వుందేమో? ఏం చేస్తోందో?

తనలా ప్రాణాలు అరిచేతిలో పెట్టుకుని మారు వేషంలో ఎక్కడున్నాడో ఏం చేస్తున్నాడో రాజు. అని తన అసిస్టెంట్స్‌ను గురించి ఆలోచిస్తున్నాడు యుగంధర్.

14

అది నైట్ క్లబ్. బార్ ఎటాచెడ్ ఓ పదిమంది యువకులూ, యువతులూ చేరారక్కడ. రాత్రి పదిగంటలు దాటింది.

తాగేవాళ్ళు తాగుతున్నారు. పాడేవాళ్ళు పాడుతున్నారు. కొందరు డాన్స్ చేస్తున్నారు.

హిప్పీ వేషంలో వున్న రాజు వాళ్ళలో ఒకడుగా కలిసిపోయాడు.

"నువ్వెవరివి? ఎక్కడ్నించి వచ్చావ్?" అని రాజుని ఎవరూ అడగలేదు.

అలాటి ప్రశ్న అడగడం వాళ్ళ కలవాటు కూడా లేదు. ఈ జట్టుతో వున్నంతకాలం తననెవరూ అనుమానించరు, పట్టుకోరు అని నిర్ధారణయింది రాజుకి. అందుకే వీళ్ళ సాహచర్యం వదులుకోలేదు. తన పక్కన కూర్చున్న అమ్మాయి, అప్పటికే బాగా తాగేసింది. "ఇంకొక జిన్‌లెట్" అడిగింది మత్తుగా.

"ఎనెదర్ జిన్‌లెట్" రాజు కేకేశాడు.

"యు ఆర్ ఎ వెరీగుడ్ బాయ్" అంటూ రాజును ముద్దు పెట్టుకుంది. అతని వొళ్ళంతా తడుముతోంది.

"వాట్ వండర్‌ఫుల్ మజిల్స్. మేక్ లవ్ టు మీ స్వీట్ బోయ్" అన్నది అతని కోటు గుండీలు విప్పుతూ.

"ఎక్కడ? ఇక్కడే? అందరి ముందే?" అడిగాడు రాజు నవ్వుతూ.

"నీకు సిగ్గయితే బల్లకిందకు పోదాం రా" అంటూ కుర్చీని వెనక్కి తన్నేసి మోకాళ్ళ మీద పాక్కుంటూ బల్లకిందకి పోతోంది ఆ యువతి. అందరూ ఘొల్లున నవ్వారు.

"తప్ప తాగింది. బల్లకిందకెవరొచ్చారో కూడా తెలియదు. నువ్వెళ్ళు తిక్క కుదురుతుంది" అన్నారు ఎవరో నల్లగా, సన్నగా, అందవికారంగా వున్న యింకో యువకుణ్ణి చూసి.

అందరూ విరగబడి నవ్వారు మళ్ళీ.

"మన జట్టులో మనిషేగా పాపం. లెటజ్ నాట్ బి సో క్రూయల్" అన్నారు యింకెవరో.

"అవునవును. తను కోరుకున్న వాణ్ణే పంపిద్దాం" అంటూ యిద్దరు యువకులూ, యిద్దరు యువతులూ రాజును చెరో జబ్బా పట్టుకుని "ఊఁ వెళ్ళు. కాచుకునుంది. బల్లకిందకి వెళ్ళు. సిగ్గుపడతావే?" అరిచారు. బల్ల కిందకి తోస్తున్నారు. తప్ప తాగారేమో అందరూ వాళ్ళకి యిది అంతా చాలా తమాషాగా ఉంది. చప్పట్లు కొడుతున్నారు, యీలలు వేస్తున్నారు.

రాజకీయాలలో, పరిపాలనలో మాత్రం యీ దేశం నీతి నియమాలను కోల్పోయింది అనుకున్నాడు రాజు. కాదేమో జాతి జాతికీ నీతి, నియమం, సంస్కారం, సభ్యతా పోయి, యింత దిగజారిపోయారా?

బల్లకిందకి వెళ్ళక తప్పలేదు. వాళ్ళలో ఒకడుగా నటిస్తున్న తను వాళ్ళలా ప్రవర్తించక తప్పలేదు.

టెబుల్ క్లాత్ నేలవరకూ లేదు. బల్లకింద వెలుగు బాగానే వుంది. తనని బల్లకిందకి రమ్మన్న యువతి, రెండు కాళ్ళూ ముడుచుకుని రోకలి బండలా చుట్ట చుట్టుకుని పడుకుని వుంది. నిద్రపోతోంది.

"థేంక్ గాడ్" అనుకుని, తలకింద రెండు చేతులూ పెట్టుకుని తనూ పడుకున్నాడు రాజు. బాగా అలిసిపోయాడు. ఓ అరగంట నిద్రపోవటానికి మంచి అవకాశం దొరికింది అనుకున్నాడు.

ఎవరో కొత్తవాళ్ళు అక్కడికి వచ్చిన అలజడి అయింది. వాళ్ళ మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

"ఏం, సినిమాకు వెళ్ళలేదా మీరు?" అడిగారు ఎవరో.

"టిక్కెట్టు దొరకలేదు" కొత్త కంఠస్వరం.

"అన్నట్టు మీరు వూరేగించిన ఆ ముసలి హీరోని ఏం చేశారు?"

"మా గదిలోనే వుండమన్నాం. పాపం, బీదవాడు. ఉన్న ఒక్క కొడుకూ ఆర్మీలో చేరాట్ట."

"అయితే ఆ ముసలాడికి మనం విరాళాలు పోగుచేసి, వందో రెండొందలో పర్సు యివ్వాలి" ఇంకెవరో అన్నారు.

ఎవరో ట్రాన్సిస్టర్ బిగ్గరగా పెట్టారు. రెండు నిమిషాల తర్వాత సంగీతం ఆగిపోయింది.

"ఒక ముఖ్య ప్రకటన. శ్రోతలు శ్రద్ధగా వినాలి."

రెండు క్షణాలు నిశ్శబ్దం –

మళ్ళీ –

"నా పేరు కర్నల్ హక్. పాకిస్తాన్ యింటెలిజెన్స్ డిపార్ట్‌మెంట్ డైరెక్టర్ని. రావల్పిండి నగర పౌరులకి ముఖ్య హెచ్చరిక చేస్తున్నాను.

హిందుస్తాన్ నించి వచ్చిన యిద్దరు గూఢచారులు మారువేషాలతో నగరంలో తిరుగుతున్నారనీ, పట్టుకున్న వాళ్ళకి బహుమానం యిస్తామనీ, ఇదివరకే ప్రకటించాము.

యుగంధర్ గురించి మరికొన్ని వివరాలు తెలిశాయి. జాగ్రత్తగా వినండి. వీధిలో కొళాయి కింద స్నానం చేస్తున్న ఒక అభాగ్యుడు తన బట్టలు పోయాయని పోలీసులకి కంప్లైంట్ చేశాడు. కర్నల్ హక్ లా వున్న కతను ఆ బట్టలు దొంగిలించడం తన కళ్ళారా చూశానని ఒక సైనికాధికారి చెప్పాడు. పార్కులో దొరికిందని చెప్పి, మిలటరీ యూనిఫారం తెచ్చి యిచ్చారు ఎవరో పోలీసు స్టేషన్‌కి. ఒక వృద్ధుడు, యుగంధర్‌ని పట్టుకోమనున్న పోస్టర్ మీద వుమ్మి వేసినందుకు జనం సంతోషించి అతన్ని వూరేగించారని తెలిసింది. ఈ వృద్ధుడే యుగంధరని పౌరుల్ని హెచ్చరిస్తున్నాను. అతని ఆచూకీ తెలిసిన వాళ్ళు తక్షణం దగ్గరున్న పోలిసు స్టేషన్‌కు వెళ్ళి చెప్పమని కోరుతున్నాను."

తర్వాత మాటలు రాజుకు వినిపించలేదు. గందరగోళం అరుపులు.

"రండి పోలీసు స్టేషనుకి వెళదాం."

మాట్లాడుకుంటున్నారు వాళ్ళు.

రాజు మెదడు ఉరకలు వేస్తోంది. తనూ, యుగంధరూ ముఖాముఖిని ఒకళ్ళనొకళ్ళు కలుసుకున్నారు నడిరోడ్డుమీద. అయినా ఒకర్నొకరూ గుర్తుపట్టలేదు. తనకు ఏ ప్రమాదం లేదని నిశ్చింతగా యుగంధర్ నిద్రపోతూ వుండివుంటాడు. పోలీసులూ, సైనికులూ తనను చుట్టుముట్టేంత వరకూ ఏమీ తెలియదు. ఎదురు తిరగడానికి, తప్పించుకోడానికి అవకాశం వుండదు. చిక్కిపోతాడు, చంపేస్తారు.

రానున్న ఆపదను గురించి యుగంధర్‌ని హెచ్చరించాలి. వేషం మార్చుకుని మరెక్కడికయినా పారిపొమ్మని చెప్పాలి. ఈ మహానగరంలో ఆ గది ఎక్కడుందో కూడా తనకి తెలియదే ఎలా? ఏం చేయాలి? తీరిగ్గా ఆలోచించుకునేందుకు కూడా వీలులేదు. వాళ్ళు బయలుదేరుతున్నారు పోలీస్ స్టేషన్‌కి. రాజు బల్లకింద నుంచి బయటికి వచ్చాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments